

Kréta–Řím za dvě stě hodin

autor: Tomáš Kúdela | 1.6.2015 My Boat

Celý rok strávila loď jachtařského instruktora Tomáše Kúdely na Krétě v marině Agios Nikolaos, než přišel čas znovu vyplout. Vytyčeným cílem byla část Říma, italské městečko Fiumicino, a nebyla to žádná náhodná volba. Rozhodly předchozí dobré zkušenosti se servisem v tamní Nautilus marině a dobré podmínky pro technickou přípravu lodí k přeplavbě Atlantiku. Tu jachta podnikne v roce 2016 a je tedy poněkud brzy o ní vyprávět. Ani přeplavba z Kréty do Říma však nebyla nezajímavá.

Na Krétu jsem s přítelkyní přiletěl v pondělí 13. dubna 2015, ještě před příjezdem posádky. Slavily se zrovna Velikonoce, proto jsme veškeré nákupy museli odložit, ale večer jsme se alespoň vydali do naší oblíbené restaurace La Strada (35°11'23''N, 25°43'03''E). Čekalo nás menu ve znamení „kúzlečích hodů“ – pochutnali jsme si tedy na vývaru a dušeném masu s bramborem.

V úterý začínáme řešit **opravu geny**, kterou se nám podařilo natrhnout poslední den únorové offshore plavby, kdy již 6 dní vítr dosahoval rychlosti 35 až 45 uzlů. Přístavní servis v marině Agios Nikolaos, který také provádí opravy plachet, se choval velmi laxně a nepůsobil na mě důvěryhodným dojmem. Proto jsem se s plachtou vydal do Heraklionu. Zde v dobře zásobené prodejně Captain Hook (35°20'5''N, 25°08'25''E) nabízející zboží pro lodě a rybaření dostávám kontakt a popis cesty do opravářské dílny. Je dokonale ukryta a ani při pohledu na její vchod nic nenapovídá skutečnosti, že se tu opravují plachty, ale nenechte se zmást a vyhledejte místo se souřadnicemi 35°18'31''N, 25°08'46''E. Plachtu nám v dílně kvalitně opravili.

Soutěska Samaria

My jsme se mezitím vydali hledat nejdelší soutěsku v Evropě, jmenuje se Samaria. V nejužším místě má prý pouhé tři metry. Je možné ji navštívit od května do poloviny října od 6 do 15 hodin za vstupné 5 EUR, jenže teď máme duben. Snad se dovnitř dostaneme.

Přijeli jsme na místo v noci. Máme v plánu přespat v autě na úpatí náhorní plošiny Omalos a brzy ráno vyrazit na průzkum. Ve středu ráno ale objevíme menší překážku, zavřenou vstupní bránu. Když jsme tu dlouhou cestu sem podnikli, tak nás přece nezastaví. Přelézt bránu se vyplatilo, je to nádhera. V dubnu jsou tu vrcholy hor ještě pokryty sněhem, do toho zpívají ptáci, cestu lemují borovice a cypřiše. Vychutnáváme si procházku úplně sami a obdivujeme krásy přírody. Vzhledem k její proslulosti soutěsku běžně navštíví až tisíc návštěvníků denně. Bohužel nemáme čas projít ji celou, jen jedním směrem má 16 kilometrů a my si v 15 hodin musíme vyzvednout opravenou plachtu.

Cestou zpátky nás odchytil správce. Upozornil nás na neoprávněné vniknutí do objektu a ukázal nám kamerový záznam. Naštěstí si jen opsal čísla našich pasů a nechal nás být. Doporučujeme tedy vzít si ponaučení z našeho zážitku a vydat se sem raději v sezóně, ale výlet stojí za to. I my se sem určitě vrátíme. Plánujeme návštěvu soutěsky z druhé strany, tedy od přímořského letoviska Aja Ruméli. Dle průvodce by měla být zajímavá především tak zvaná Železná brána, odkud vede rozvrzaná 20 metrů dlouhá dřevěná lávka.

Příští den, tedy ve čtvrtek, očekáváme navečer příjezd posádky. Ráno tedy instaluji opravenou genu a využívám zbývající čas k posledním úkonům před vyplutím: kontrole motoru a stavu olejů i chladicí kapaliny. Dále je třeba vyrovnat veškeré poplatky v marině po ročním stání, zajít na přístavní policii s crewlistem a definitivně se zde odhlásit s tím, že v pátek ráno vyplouváme. Navečer, dle plánu, přijíždí posádka a vyráží ještě nakoupit zásoby na plavbu.

Konečně na cestě

V pátek v 9:30 hodin ráno odvazujeme loď a vyplouváme kolem severního pobřeží Kréty směrem na západ. Nezvyklé na místní poměry je nastalé bezvětří, za uplynulý rok jsem si zvykl, že zde fouká prakticky pořád a vítr nebývá slabší než 20 uzlů. Nezbyvá než nastartovat motor, abychom neztráceli čas na naší dlouhé trase, která skončí až v Římě. V poledne nás zezadu konečně popožene slabý větrík mezi pěti až deseti uzly. Dáváme plnou genu a dosahujeme tak rychlosti tři uzly. Plachta v tomto slabém větru příliš nadržuje a plácá. Přece jen je moře zvlněné, tak ji podepřeme spinakrovým pněm. Gena se zklidní a získáváme půl dalšího uzlu k dobru. Bohužel po dvou hodinách vítr opět ustává a my s motorem doplujeme až k ostrovu **Dhía**. Tato etapa je dlouhá 44 NM. Ostrov leží severně v moři na dohled od Heraklionu. Doplujeme se západem slunce a jsem rád, že hledáme kotviště ještě za světla. V pilotu nejsou žádná vhodná uvedena, ale spoléhám na to, že postupným zkoumáním zátok, které ostrov nabízí, najdeme v některé vhodné hloubku pro zakotvení. Podaří se nám to téměř za tmy, hloubka je na místě s těmito souřadnicemi 35°26'33''N, 22°11'33''E 20 metrů.

Chania – malebná benátská čtvrť

Od úsvitu v sobotu 18. dubna pokračujeme dál. Vyplouváme v 6:20 hodin. Celou další etapu provází bezvětří, a tak pokračujeme v „diesel jachtingu“. Po 63 uplutých NM ve 23 hodin vjíždíme do historické části města **Chania**. Vjezdu dominuje kamenný maják, při připlouvání

jej míváme levobokem a je potřeba dávat velký pozor na skalisko zprava, které má být označeno světelnou bójí – ta však nefungovala.

Zde se vyvazujeme v malém městském přístavu, který nabízí stání zádi ke břehu na mooring. Vyvázání je na nábřeží přímo u taveren, kde to žije až do tří hodin do rána. Kdo má špatný spánek, tak se tu určitě nevyspí. I když jsme připluli mimo sezónu, turisty se to tu jen hemží. Chaniu pokládám za nejmalebnější městečko Kréty. Potěší vás příjemnými úzkými uličkami, ze kterých dýchá historie. Najdete zde pozůstatky jak benátské, tak turecké architektury. My jsme sobotní večer strávili procházkou po Benátském přístavu, směrem k Benátskému majáku, který je v noci krásně nasvícen.

Neděli jsme si vyhradili k prohlídce města. Nevybrali jsme si právě vhodný den, protože je většina památek zavřena. Chtěli jsme navštívit pevnost Firkas (vchod vedle námořního muzea). Jak tvrdí průvodce od Lonely Planet (který se nám nejlépe osvědčil, a proto mu věříme), skýtá pevnost pěknou podívanou. My si ji však budeme muset užít jindy. Zavřené bylo i muzeum mořeplavby a kostely. Prohlédli jsme si tedy památky jen zvenku, i to stálo za to. A přece jenom, objevili jsme jeden otevřený krásný kostel (35 °30'56''N a 24°01'01''E), kterému dominovala nasvícená Panna Maria.

Na oběd jsme chtěli zamířit do některé z místních restaurací. Platí to, co jinde. Kavárny a restaurace na nábřeží jsou předražené a nenabídnou žádné extra jídlo. Všude vás však budou lákat na tradiční kuchyni. My jsme vyzkoušeli restauraci To XANI (35°30'56''N, 24°01'00''E), naproti níž se mimochodem nachází Synagoga Etz Chajjim, kde by měl být k vidění působivý pomník chanijským židům. Vybrali jsme si lop chips s fritovanými brambory. K tomu točené pivo Alfa a výtečný sezónní Chanijský salát z místních surovin. Kombinace mrkve, salátu, fíků, sušených rajčat, kopru a dalšího překvapí neobvyklou chutí. Takto dobrý salát jsme už opravdu dlouho nejedli. Jak je tu tradicí, po jídle nám ještě přinesli ouzo, řecký anýzový destilát, který se ředí vodou.

Kythira a plavba do Messinské úžiny

Po prohlídce města nezůstáváme přes noc v přístavu, v 21 hodin dávám povel k odplutí, neboť předpověď slibuje na noc příznivý vítr, který nám pomůže dosáhnout dalšího cíle, ostrovu Kythira. Opouštíme Chaniu severním kurzem s příjemným bočním větrem o rychlosti 12 uzlů, který ve tři hodiny ráno prudce zesílí na 20 uzlů, 25 v poryvech. Konečně první úsek bez použití motoru.

Po 12 hodinách plavby, tedy v pondělí 20. dubna dopoledne, přistáváme u ostrova **Kythira**, kde se vyvazujeme bokem u mola. Neustále se ale vlní moře, a tak po prohlídce vesničky raději kotvíme. Počítejte s tím, že si tu mnoho jídla na doplnění zásob nekoupíte. Obchody jsou velmi poskromnu vybavené.

Kythira byla poslední zastávkou před nejdelší etapou této cesty. V úterý 21. dubna ráno odplouváme. Také **definitivně opouštíme Řecko a směřujeme na jih Itálie**. Před námi je 400 NM otevřeným mořem bez jediného ostrůvku. Posádka je rozdělena na tři dvojice, které se střídají v tříhodinových směnách, mezi nimi tedy mají vždy šest hodin na odpočinek. Zpočátku je postup vpřed pomalý, protože vítr fouká proti nám. Nemůžeme plout na kurz a nezbývá než křížovat. Třetí den protivítr vystřídalo bezvětří. Ke slovu opět přichází motor. Ideální podmínky pro zklidnění žaludku a vyžití se v lodní kuchyni. Přepadly mě mlsné chutě a dal jsem se do pečení bábovky. Patrik se pustil do zapékání brambor. Dopřáváme si pohodlí a loď je v rukách autopilota. Večer se opět zvedá vítr, tentokrát příznivý jižní, který souzní s naším zamýšleným kurzem.

Následující den ráno jsme po 427 NM a 97 hodinách plavby dorazili do **Regio di Calabria**, kde se zastavujeme jenom nakrátko doplnit zásoby potravin (souřadnice marketu Auchan 38°07'16"N, 15°39'16"E) a nafty. Odpoledne Regio opouštíme a snažíme se stihnout příznivý směr proudu v mesinské úžině, abychom jí snadno a rychle propluli.

Ostrov Vulcano: Relax s vůní síry

O půlnoci po 45 NM doplouváme k ostrovu **Vulcano**, kde okamžitě ucítíme sirné výpary. Zůstáváme zde celý následující den až do večera na kotvě v zátocce (vedle přístavu Porto di Levante), abychom se podívali do Velkého kráteru aktivní sopky a prohlédli si tento zajímavý sopečný ostrov. Nejdříve si ráno půjčujeme na šest hodin skútr, cenu jsme usmlouvali z původních 35 euro na 25. Skútr zaparkujeme pod Velkým kráterem (Gran Cratere), který se nachází ve výšce 391 metrů nad mořem a vstup na něj je zdarma. Vidíme, jak se z něj valí oblaka sirných výparů. Výstup není obtížný, a tak potkáváme i lidi důchodového věku, jak si vykračují stejným směrem. Na jižním okraji kráteru se nachází fumarolové pole neboli výrony sopečných plynů. Jejich teplota se pohybuje mezi 350 a 500 °C a oblast pokrývá vrstva žluté usazené síry. Celý výlet na kráter zabere v průměru tři hodiny a je dobré ho kvůli vysokým teplotám realizovat ráno.

Dále jsme na skútru projeli ostrov, kde nás zaujalo především západní pobřeží. Je nádherně divoké. Po projížďce jsme se vydali do sirné bahenní koupele. Vstup je za hubičku, na celý den 2 eura + 1 euro sprcha. Pokud si zvyknete na nepříjemný zápach a bahnité dno, lázeň si užijete. Voda je příjemně teplá a má blahodárné účinky.

Stromboli: pozorování erupcí z bezprostřední blízkosti

Večer 26. dubna se loučíme s Vulcanem a plujeme k sopce **Stromboli**. Ta je dalším ostrovem Liparského souostroví. Ve dvě hodiny ráno připlouváme ke Stromboli, která každou noc slibuje přinejmenším jednu viditelnou erupci. U ostrova není žádný přístav ani zátoka. Břehy jsou strmé a jediné kotviště se dá za klidného moře nalézt na severovýchodním okraji (38°48'24''N a 15°14'32''E). Posádka se ráno na mé doporučení vydává na vrchol sopky Stromboli, který se tyčí 940 metrů nad hladinou moře. Doporučujeme volit cestu od vesnice na západ až k okraji lávového pole a následně severní stranou stoupat vzhůru. Je to

sice delší cesta, ale ve srovnání s jinými je zde povrch pevnější a stoupá se snadněji bez sesuvu. Na vrchol je povoleno jít bez průvodce až do výšky 500 metrů. Tam se dočtete, že vám v případě pokračování dále hrozí pokuta 500 euro. Jak asi čtenář uhodne, my jsme se rozhodli jít bez průvodce až na vrchol, protože nás opravdu nevzrušuje představa padesáti- a vícečlenné skupiny. Čím více jsme se blížili k vrcholu, tím více sílil vítr a cesta se stala méně schůdnou. Vítr začal zvedat zrnka lávového písku a neustále nám ho foukal do očí. Měli jsme ho úplně všude. Na vrcholu jsme čekali 2 hodiny na erupci a zaznamenali jsme jen jedno malé blafnutí sopky. Déle čekat nám již povětrnostní podmínky nedovolili, ale i tak zážitek stál určitě za to.

Na výpravu na vrchol je potřeba si naplánovat celý den. Akorát to vyšlo. K večeru se začal zvedat silný vítr a další pobyt na kotvě by zde vzhledem k nekrytému kotvišti nebyl příjemný či by se stal nemožným. A tak opět na noc vyplouváme v již zaběhlých směnách. Tentokrát přímo kurzem na ostrov Ischia.

Hnáni větrem, který celou noc sílí a následující den ráno dosahuje 35 uzlů, zdoláváme vzdálenost 137 NM za pouhých 23 hodin. Krásná etapa, kdy motor nepřišel ke slovu. V poledne se přidává lokální bouřka s nárazy větru 38 uzlů a vydatným deštěm. Na **Ischii** připlouváme značně promočeni. Večer přistáváme v přístavu Casamicciola, kde oceňuji pomoc personálu mariny s podáním mooringu a chycením zádoových lan, protože i v marině fouká vítr o rychlosti 25 uzlů.

Ostrov Ischia – termální lázně

Ischia nezklamala, užili jsme si tento ostrov další dva dny. Radost jsme si udělali návštěvou nádherných termálních lázní **Poseidonovy zahrady**, procestováním ostrova na motorce, dobrým jídlem v místních restauracích a prohlídkou **pevnosti Castello Aragonese d'Ischia**. Zde je zvláště zajímavé pozorování práce restaurátorů, jak odkrývají na zdech původní malby a obnovují jejich barvy. Posledního dubna tradičně večer Ischii opouštíme.

Vyplováme na posledních 105 NM této přeplavby, které zbývají do našeho cíle – mariny Nautilus na okraji Říma. V pátek prvního máje ve 20 hodin podle plánu do něj úspěšně doplouváme. Ve městě Fiumicino jsme zakončili přeplavbu po uplutí **917 NM za 201 hodin** čistého času.

Tento článek byl publikován na www.myboat.cz

Přebírání článků bez svolení provozovatele těchto stránek je zakázáno. Pro možnost publikování tohoto článku na vašem serveru nás prosím kontaktujte na www.tomaskudela.cz/kontakt.php